

HEGEDŰS ENDRE

1980-ban zongoraművész és tanári diplomát kapott a Liszt Ferenc Zeneakadémián. Tanárai Antal István, Kocsis Zoltán, Rados Ferenc, Schiff András és Hajdú Anna voltak. Tanulmányai befejezése után gyakran vett részt Bruno Leonardo Gelber és Vásáry Tamás mesterkurzusain.

Tíz nemzetközi zongoraverseny díjazottja: többek között I. helyezést kapott Monzában a Rina Sala Gallo versenyen és Morcone városában a Rahmanyinov Nemzetközi Zongoraversenyen. II. díjazottja a Sydney Nemzetközi Zongoraversenynek Ausztráliában és a Milánói Scala Dino Ciani versenynek.

Pályája során 3500-nál is több koncertet adott Magyarországon és a világ számos nagyvárosában: Adelaide, Athén, Auckland, Bécs, Bombay, Bonn, Budapest, Brüsszel, Canberra, Eindhoven, Havanna, Helsinki, Isztambul, Killarney, Kiotó, Linz, London, Los Angeles, Marosvásárhely, Milánó, Moszkva, München, New York, Pozsony, Párizs, Prága, Róma, Szófia, Új-Delhi, Lugano, Merano, Osaka, Salt Lake City, San Diego, Santa Monica, Seattle, Stuttgart, Sydney, Szapporó, Szöul, Thessaloniki, Tókió, Torontó, Varsó, Washington, Wellington.

Feleségével, **Hegedűs Katalinnal** gyakran lépnek fel négykezes és kézzongorás művek előadásával Magyarországon és külföldön egyaránt.

Hegedűs Endre több nyelven beszél: a magyaron kívül angolul, németül, olaszul és japánul tanítja növendékeit külföldön és itthon egyaránt.

*Nagy példaképem, Liszt Ferenc nyomában
igyekszem lépkedni életemmel, zenémmel,
emberi tartását, humánumát,
határtalan segítőkészségét is csodálva.
(Hegedűs Endre)*

PROGRAM

Bach: Korál a 147. kantatából
Schubert: A-dúr rondó négy kézre
Liszt: 104. Petrarca-sonett
Liszt: A Villa d'Este szökőkútjai
Donizetti-Liszt: Hatos a Lammermoori Lucia című operából
Liszt: Les préludes szimfonikus költemény négy kézre
Bartók: Este a székelyeknél
Bartók: Régi táncdalok
Liszt: Szerelmi álmok no. 3
Liszt: 15. magyar rapszódia "Rákóczi-induló"
-
Liszt: Ave Maria

*Nem azt akarom megmutatni,
hogy milyen nagy virtuóz vagyok,
hanem egy ügyet szolgállok, a szépség ügyét.
Annak a zenének a szépségét akarom
megmutatni, amely a lelket megnyílásra
készíti, örömet, élményt és energiát ad neki.
(Hegedűs Endre)*

A MAGYAR KULTÚRA NAPJA

Nagybecskereki Színház
2020. január 30. 19.00

LISZT FERENC

(1811-1886)

Eddigi zenetörténeti ismereteink szerint Liszt Ferenc... mindössze két ízben vendégszerepelt vidékünkön: 1820 augusztus 31-én Écskán, a Lázár-féle kastély avatóünnepségén, illetve 1842 és 1846 között egy ízben Nagybecskereken. Mindkét alkalommal gazdag és vendégszerető bánáti magyarörmény földbirtokos család vendége volt. Écskán Lázár Ágostoné (1768–1833), Nagybecskereken pedig Karátsonyi Lászlóé (1806–1869). Mindemellett a nagybecskereki polgári kaszinó is vendégül látta őt.

(dr. Németh Ferenc)

LISZT FERENC

A magyar Liszt Ádám és az osztrák Lager Mária Anna gyermekeként 1811-ben az ausztriai Doborjánban (Raiding) jött világra, ahol édesapja az Esterházy család birtokán szolgált. Első zongoraleckéit édesapja adta, aki maga is több hangszeren játszott. Liszt Ferenc tehetsége korai gyermekkorában megmutatkozott: már tíz éves kora előtt koncertet tartott Sopronban, Kismartonban és Pozsonyban, 1821-ben pedig Bécsben is fellépett. 1822-ben a Liszt-család a császárvárosba költözött, ahol a kis Ferenc tehetségét Carl Czerny és Antonio Salieri gazdálkodta.

Liszt – édesapjával az oldalán – nemsokára Budán és Pesten is koncertet adott, majd Párizsba, a zene akkori fővárosába költözött. Miután Cherubini, a Conservatoire de Paris igazgatója – külföldi állampolgársága miatt - elutasította felvételét az intézménybe, több európai országban is koncertezett, virtuozitásával ámulatba ejtve közönségét.

Édesapja 1827-ben bekövetkezett halála után édesanyja is Párizsba költözött. Ebben az időben a tehetséges fiatalember arisztokrata családoknál zongoraleckéket adott, és rengeteget olvasott. A korszak zenei életének kiválóságai (Chopin, Paganini, Berlioz) hatottak művészi fejlődésére.

1835-ben, Marie d'Agoult-tal folytatott viszonya miatt Svájcba költözött – férjzett élettársa ugyanis gyermeket várt tőle – ahol újabb koncertkörutat tett, miközben a genfi konzervatórium vezetőjének választották.

Liszt adományaival is felhívta magára a figyelmet: támogatta többek között a lyoni munkásfelkelés áldozatait, Európa-szerte

segélykoncerteket szervezett az 1838-as pesti árvíz károsultjainak, és jelentős összeggel segítette a pesti Nemzeti Zenede létrehozását. Svájcban töltött évei alatt Lisztnak három gyermeke született, néhány év után azonban Marie és a zeneszerző útjai elváltak.

A művészeti 1838 során újabb koncertkörútra indult, bejárta egész Európát, Portugáliától Oroszorszáig. Útja során Carolyne zu Sayn-Wittgenstein hercegnővel hozta össze a sors, akivel 1847 után több évtizedet töltött boldog kapcsolatban.

A negyvenes évek elején Weimarban az udvari színház karmestere lett, itt népszerűsítette és vezényelte kortársai műveit, valamint tanította a kontinens minden sarkából érkező pályakezdő muzikusokat és komponistákat. Liszt élete utolsó évtizedeit Weimar, Róma és Budapest között osztotta meg. A budapesti Zeneakadémia első éveiben készséggel segítette a magyar zenekultúra újonnan kialakuló központját, és vállalta, hogy az év néhány hónapjában ott tanítson.

A nyolcvanas évek derekán azonban már nehezen viselte a túlhajtott életmódot; 1886 júliusában, miután Magyarországról Bayreuthba érkezett, tüdőgyulladást kapott, és július 31-én éjszaka meghalt.

Engedtessek meg nekem, hogy a magyar nyelv sajnálatos nem tudása ellenére a születésemtől a halálomig szívben és lélekben magyar maradjak, és ezért a magyar zenei kultúrát erőteljesen szeretném támogatni.

(Liszt Ferenc)

Különös a sors!

15 éve, amióta apám elhagyta békés otthonát, hogy a nagyvilágban vándoroljon velem, amióta a vidéki élet rejtett szabadságát a művészet csillogó szabadságával felcserélte és letelepedett Franciaországban, megszoktam, hogy Franciaországot tekintsem hazámnak, és elfelejtettem, hogy számomra más is létezik... Egy súlyos esemény hirtelen fellobbantotta bennem az érzést, amiről azt hittem, hogy már kihunyt, de mégiscsak szendergett bennem valahol.

Egy reggel Velencében részletes beszámolóit olvastam egy német újságban a szerencsétlenségről, amely Pestet sújtotta.¹ A hír valóságos megrázkódatásként ért. Egy rendkívüli részvét, egy eleven, ellenhálhatatlan szükség kényszerít, hogy a szerencsétlenek mellé álljak.

Ezek a belső felindulások és érzések tették számomra nyilvánvalóvá a haza szó jelentését. Hirtelen visszatértem a múltba és szívemben tisztán és érintetlenül megtaláltam gyermekkori kincseit. Nagyszerű táj jelent meg szemem előtt... Magyarország volt a hazám! Én is, kiáltottam kissé nevetséges patriotizmussal, én is ehhez az erős fajhoz tartozom, én is ennek az eredendően szabad népnek a fia vagyok, amelynek még biztosan jobb napokat tartogat a sors!

Ó távoli vad hazám! Ismeretlen barátaim! Nagy családom! Fájdalmad jajszava visszahívott hozzád – jajszavadtól mélyen találva hajtom le szégyenkezve a fejem, hogyan felejtettek el ilyen sokáig...

(Liszt 1838 májusában írt úti levele)

¹ Liszt az 1838. áprilisában történt árvízre utal.